

ف

- „Леда и Октопода“, боже „Леда и Октопода“ – това е невероятно!

Очите на Морски светнаха, когато двамата куратори отметнаха плата от картината и той усети, че се изненадва и реагира импулсивно за първи път от... не помнеше от кога. Може би за първи път. Дълго време смятан за изгубен, той шедьовър на модернизма всъщност е бил краден на няколко пъти и тайно бе преживявал десетилетие след десетилетие в частни колекции, преди да се озове сега тук – във футуристичното имение-дворец на Морски. Зениците му се разшириха и с тънкия си нюх към скрити мотиви и перипетии, домакинът разбра моментално защо картината е имала такава съдба. При съвършената еротика на голото женско тяло и с този натуралистичен екстаз в прегръдките на животното картината се показваше едновременно сладна и някак си сепваща, отблъскващо красива. Но най-вече – беше шокираща с откровението, което крие за всеки мъж, дръзнал да я види. Погледнеш ли я веднъж, не може да не мислиш за нея.

Точно в този първи момент Морски се чудеше дали нормален човек изобщо може да запази същото си отношение към секса, след като е видял това платно. Просто така – да отиде и да си легне с някоя жена или пък жена да отиде и да си легне с някой мъж и да продължат да вярват, че всичко им се получава добре.

В първия момент, когато завеската падна, Морски видя освен секс и смърт. И се възбуди. Двамата куратори със сигурност бяха мъртъвци. Не можеше да остави живи хора, които ще знаят къде е „Леда и Октопода“, въпреки славата им на царе на конфиденциалността.

- Животът е кратък, изкуството вечно! – каза и се усмихна на кураторите, които запотвърждаваха на латински: „Ars longa, vita brevis, Сър, така е.“

„Вероятно няма да са първите хора, които умират покрай картината“ – си помисли Горски. Разбира се, че босове на мафията са били сред притежателите ѝ през годините. Други босове са им я крали. Тя просто е нарисувана за перверзните очи на преялите с хайвер.

- Да – каза пак на глас Морски – това е картина, която не може да стои в музей.

Кураторите се опитаха да потвърдят отново с витиевати фрази, но той ги прекъсна, като се извини, че има много работа. Извика икономата със звънчето:

- Покажи пътя на господата. **През подземие.**

Икономът го погледна за секунда по-дълго от обичайното, разбра и кимна. Носеше поднос с бележка и като предложи на Морски да я вземе, се обърна към двамата куратори, посочвайки вратата с облечената си в бяла ръкавица ръка:

- Господа, заповядайте!

Когато остана сам, Морски отвори сгънатата бележка. На нея пишеше: „Горски е избягал.“ Морски погледна към картината и си спомни за една от най-настойчивите легенди около нея: че тя винаги носи загуба – и когато я имаш, и когато я нямаш. После намачка бележката, стъпка я от ярост и дори скочи върху нея. „Загуба! Да си купиш загуба!“ – прошепна, а всъщност мислеше за времето, когато бяха назначили Горски и за всичките инвестиции в неговото развитие. Беше бесен. Реши лично да присъства на смъртта на кураторите.